

Пам'яті колеги Василишина Богдана Васильовича

Василишин Богдан Васильович
02.02.1941 – 19.06.2012

Кожного з нас життєва стежка веде до межі вічності, яку Господом дано нам переступити. Різні стежки людські, бо «Життя прожити, не поле перейти...». Життєве поле професора Богдана Васильовича Василишина – це Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. Тут починалось мужніння юного Богдана, коли став студентом фізико-математичного факультету педінституту, у ньому, після повернення із аспірантури і захисту дисертації, набиралася наукової сили, як стиглий колос, щоб засіяти зерном «доброго, розумного і вічного».

Сорок один рік очолював кафедру математики, яка стала науковою школою-колицкою для багатьох вчених університету, що сьогодні очолюють кафедри математичного спрямування і стали доцентами, професорами. Ці учні- вчені нестимуть школу професора Василишина, у якій він навчав вмінню бути науково виваженим, точним і лаконічним, щоб домінувала логіка, яка приведе до аналітики висновку. Саме вчені університету, колишні учні, вивели математичну формулу, яка є оцінкою його

особистості: людини, вченого, керівника. З уст в уста передавався афоризм: «одиниця сили розуму, одиниця честі і гідності, одиниця любові – один Василишин».

Всі студенти, що мали щастя слухати лекції професора Богдана Васильовича Василишина, на все життя пронесуть враження від захоплення його вмінням так читати лекції вищої математики, щоб через призму бачення життя zostались у пам'яті виведені складні математичні постулати.

Університет для нього був не тільки полем для засіву зерен мудрості, але й тим благодатним ґрунтом, на якому силою свого розуму, своїм талантом творця-адміністратора вимуровував величну будову національного університету. Створення документів для відкриття нових напрямків підготовки спеціалістів, нових кафедр, факультетів, інститутів – це плоди його титанічної щоденної праці. Так, цеглинка за цеглинкою, спільними зусиллями професорсько-викладацького складу і ректорату, вивисувалась будівля із гордою назвою Державний вищий навчальний заклад «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника». Майже тридцять років професор Василишин працював у ньому проректором, першим проректором. Його незаперечний авторитет і вміння керувати великим колективом вчених, був не у написаних і виданих циркулярах до виконання, а у справедливо-жартівливий фразі: «Василишин сказав...».

Його мудрого, виваженого слова, яке завжди звучало переконливо, спокійно і щиро, чекали в колективі університету. До першокурсників звертався зі словом батьківської настанови і науки, до колег в колективі його слово в своїй образності, іноді метафоричності, несло науковість і спрямування до дії. Особливо чекали із ним зустрічі ветерани університету, що пройшли тернистий

шлях життя. Слово щирої синівської шани і любові, гідності і вдячності лягало в зболені й стривожені серця, і тихо змахували непрохані сльози ветерани від такого щемливого слова. Але самому сісти поруч із ними і стати ветераном університету не довелось...

Раннього ранку, 19 червня 2012 року, із великими мріями і планами на майбутнє поспішав Богдан Васильович, як звично, на роботу – у свій Університет, що став для нього рідною домівкою, часточкою його самого. Сів за робочий стіл, вчитав свій останній офіційний університетський документ і поставив крапку, щоб відійти у засвіти, залишивши всім слід своєї стежки на майбуття... Щасливий від сподівань і мрій на розвій університету його талановитими наступниками, красиво і гордо, з розумною усмішкою зробив останні кроки сходинками рідної Alma mater і перейшов до життя вічного.

Після нього залишилась його любові стихія – університет, як море: бурхливий, неспокійний і завжди молодий, якому він віддав щиро всю любов свого серця і щоранку приносив йому, як еталон, силу свого розуму, честі і гідності. А тепер, сумного ранку 20 червня, на своїх раменах молоді професори на чолі із ректором, несли особливу ношу – труну із покійним професором Богданом Васильовичем Васишиним до святого місця на території університету: скромної каплички із святими іконами, щоб сказати йому на прощання своє слово шани, вдячності і любові.

Щедро засівав життя великим дарами свого таланту, отриманого від Господа: залишив свою наукову школу на кафедрі диференціальних рівнянь і прикладної математики, виростив синів, залишив після себе квітучий сад, огортав увагою і справедливістю кожного, хто прийшов до нього за підтримкою, порадою чи допомогою.

Глибока печаль із болючим смутком владарювали у домі Жалоби на прощальній панахиді за Васишиним Богданом Васильовичем, що глибоко, по-християнськи побожно, по-філософськи мудро провадив отець-мітрат Іван Репела із церкви Святої Параскеви, його рідного села Опришівців. Сама природа разом із сумною громадою проводжала його на вічний спокій. Небо розпанахувало сліпучі блискавки, а громи сповіщали про відхід із земного життя великого природолюбця і щирого сина своєї землі Богдана Васишина. Під сльозливий шелест дощу прощала і прощалась із великим життєлюбом природа.

А внучки (Христинка і Богданка), як дві сполохані пташки, не йняли віри: тільки наче вчора на світлий Великдень традиційно христосались писанками із дідусем, а сьогодні перед ними його сумний портрет, а біля нього височіє дерев'яний хрест із датами життя: 02.02.1941-19.06.2012.

І будуть щоранку прилітати голуби до порогу його дому і чекати, що перед ними засіє зерно для ранкового сніданку їх любимий господар, і вони із вдячності за ці святі зерна, сідали на його руки, на плече... Мабуть, того останнього сонячного ранку перед його несподіваним відходом у засвіт, до нього на плече Господь прислав вісника-голуба, Духа Святого, щоб запросити до себе до вічного дому.... І, напевне там у засвітах, його велична і струнка постава із шляхетною, непоказною душею, доглядатиме сади мудрості і сіятиме зерна добра, щедрості для райських птиць. А нам зостається сподіватись і чекати на зустріч там, у тому святому і вічному домі, де немає печалі, де немає болу і журби.

Сьогодні час сказати Богдану Васильовичу Васишину на прощання високі слова людської вдячності за те, що разом з нами «топтав ряст», за отримані з його серця і душі щедрі дари. І найвищий час попросити у нього прощення... За те, що не встигли зізнатися йому у нашій любові і шані до його високого призначення Людини на цій святій і грішній землі.

Ректорат, редакційна колегія, рідні, близькі, колеги.